

Arrest

nr. 230 198 van 16 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 september 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat RECKER, die *loco* advocaat J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 september 2019 wordt door de politie een administratief verslag opgesteld waaruit blijkt dat verzoeker aangetroffen wordt in een voertuig met immatriculatie in Portugal, gelet op het Portugees kenteken van het voertuig. Verzoeker is in het bezit van een Portugees paspoort dat geldig is tot 1 juli 2028.

Verzoeker verklaart sedert twee dagen in België te verblijven omdat hij alhier werkt, dat hij geen duurzame relatie heeft en geen kinderen heeft die in België verblijven. Zijn vrouw en kinderen wonen in Portugal alwaar hij een verblijfsaanvraag hangende heeft.

Op 19 september 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van WPR Brabant op 19/09/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer,;

naam: A. B.

voornaam: A.

geboortedatum: 22.08.1972

geboorteplaats:

nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

Betrokkene verblijft reeds langer dan de toegestane termijn van 90 op 180 dagen op het grondgebied van de Schengenstaten of kan het tegendeel niet aantonen. Hij beschikt over een geldig paspoort maar dit is niet voorzien van een geldig inreisstempel.

Betrokkene verklaart in België te zijn en niet terug te keren naar zijn land van herkomst voor het werk. Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 dagen in België te verblijven maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 dagen in België te verblijven maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart in België te zijn en niet terug te keren naar zijn land van herkomst voor het werk. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Brazilië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 dagen in België te verblijven maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Brazilië.

(...)"

Diezelfde dag wordt aan verzoeker een inreisverbod ten belope van twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing met volgende motieven:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van WPR Brabant op 19/09/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer,:

Naam : A. B.

voornaam : A.

geboortedatum : 22.08.1972

geboorteplaats : onbekend

nationaliteit : Brazilië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19/09/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 dagen in België te verblijven maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart in België te zijn en niet terug te keren naar zijn land van herkomst voor het werk. Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. (...)"

Het beroep is niet gericht tegen de beslissing tot vasthouding, waarvoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevoegdheid mist, in toepassing van artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep, gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

2.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 september 2019 verzocht om terug te keren naar zijn herkomstland, Brazilië.

Zijn vraag is positief beantwoord en verzoeker heeft op 6 oktober 2019 een vlucht naar Sao Paulo (Brazilië) genomen.

2.2. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft bijgevolg volledige uitvoering gekregen en is uit het rechtsverkeer verdwenen. Immers betekent het feit dat de verzoeker het grondgebied heeft verlaten dat de eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd en aldus uit het rechtsverkeer is verdwenen, zodat dient vastgesteld te worden dat het beroep zonder voorwerp is geworden en om deze redenen onontvankelijk lijkt.

2.3. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat zij nog belang heeft bij haar beroep, ook in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. De verwerende partij stelt dat tegen de eerste bestreden beslissing de verzoekende partij haar belang mist.

Artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht "door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling". In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid, wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip "belang" derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven (*Parl. St. Kamer*, 2005-06, DOC 51 2479/001, 118).

Een verzoekende partij beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan zij blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen.

Met andere woorden: wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar dus toe alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging van de bestreden beslissing haar een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752, *Deceuninck*).

De Raad vraagt de advocaat van de verzoekende partij haar belang te verduidelijken.

De advocaat van de verzoekende partij antwoordt dat zij volhardt in het belang, zoals uiteengezet in het verzoekschrift. De Raad kan enkel vaststellen dat dit antwoord niet genoegzaam het actueel belang van het beroep aantoonst. Verder is er in het verzoekschrift geen uiteenzetting over het belang van het beroep, gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

2.4. Het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep, gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3.1. Verzoeker voert in een enig middel, gericht tegen beide bestreden beslissingen, het volgende aan:

“II. Uiteenzetting van het middel

Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950 goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22 van de Grondwet, van artikelen 1, 7, 62 en 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gelezen in overeenkomstig met artikel 5.b en artikel 11.12 van de terugkeerrichtlijn, van het recht om te worden gehoord, van het proportionaliteitsbeginselen van de zorgvuldigheidsplicht.

• Eerste grief: geen risico op onderduiken

Volgens de Raad van State (arrest nr. 234 164 van 17 maart 2016): «11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet : « § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval ».

Volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet, moeten de beslissingen gemotiveerd zijn; dezelfde bepaling voorziet ook in het recht om te worden gehoord, wat ook een algemeen rechtsbeginsel is.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr. 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa

décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

Volgens artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet: « § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 met gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...) § 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien : 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...) 3° de onderdaan van een derde land [een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (...)] ».

Volgens artikel 7 van de terugkeerrichtlijn: « 3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven ». Artikel 110 quaterdecies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 voorziet deze preventieve maatregelen in.

In casu is het inreisverbod gebaseerd op het feit dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend (artikel 74/11 §1, lid 2.1° van de Vreemdelingenwet).

Het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek is door het risico op onderduiken gemotiveerd (artikel 74/14 §3.1° van de Vreemdelingenwet).

Het risico op onderduiken wordt gemotiveerd door het feit dat: «1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 2 dagen in België te verblijven maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert».

Volgens artikel 1er, §1, 11° van de Vreemdelingenwet : « risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken ».

Volgens artikel 1er §2 van de Vreemdelingenwet: «Het in paragraaf 1. 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval »

In casu is de motivatie van de bestreden beslissingen stereotiep en wijst ze niet op een actueel en reëel risico op onderduiken, noch op een individueel onderzoek, noch op het in aanmerking nemen van alle omstandigheden van het geval; temeer daar verzoeker in procedure van regularisatie in Portugal is, en sinds slechts twee dagen in België was aangekomen. De door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn was dus nog niet verstreken.

Tijdens zijn korte politiehoorzitting (die zonder Portugese tolk plaatsvond - hoewel Meneer A. B. geen Frans, Nederlands of Engels spreekt), werd het onderzoekssysteem van de politie gebroken en kon de politie de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn aankomstdatum in België en zijn administratieve situatie in Portugal niet controleren.

Bovendien is geen van de in artikel 110 quaterdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziene preventieve maatregelen eerder aan verzoeker toegepast.

Bijgevolg vormen de bestreden beslissingen een manifeste appreciatiefout. De bestreden beslissingen zijn onvoldoende gemotiveerd wat betreft de concrete elementen waarvan het risico op onderduiken zou kunnen worden vastgesteld; in dit opzicht zijn de bestreden beslissingen in strijd met artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet genomen.

Ten slotte respecteert de verwerende partij met de zorgvuldigheidsplicht en het recht om te worden gehoord: de hoorzitting van verzoeker door de politie was zeer kort en bood verzoeker niet de

mogelijkheid om zich in een taal die hij perfect beheerst, diepgaand over zijn situatie uit te spreken. Verzoeker spreekt zeer weinig Frans en kon geen beroep doen op de diensten van een Portugese tolk.

• **Tweede grief: schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM**
Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « BIJ het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Volgens de terugkeerrichtlijn: «De lidstaten dienen en/oor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten. en. in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven» (Overweging nr. 6).

Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 8 EVRM garandeert het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland. § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavig geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familieleven te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter wel willendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Pari. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014...).

Volgens de Raad van State (arrest nr. 234 164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7. alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit. le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que «

conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C-277/11, EU:C:2012:744. punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336. punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen »(HvJ, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: «.Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest» (HvJ, M G. v.Holland, C-383/13, 10 september 2013, par.32). In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat:« [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment: C.E.. arrêt n° 168 712 du 9 mars 2007) ».

Quod non in casu. De familie van verzoeker (zijn vrouw en zijn kinderen) verblijft momenteel in Portugal, waar ze een verzoek tot regularisatie in Portugal hebben ingediend - net zoals hij. De procedure is momenteel nog steeds hangende. Een van de dochters van verzoeker en twee van zijn zussen zijn met een Portugees getrouwd en wonen in Portugal. Een van zijn broers woont in Duitsland.

De bestreden beslissingen bevatten geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden. De bestreden beslissingen vormen een daadwerkelijke inbreuk op het gezinsleven van de verzoeker.

De verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. Ze heeft geen evenredig rekening gehouden met de inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker in Portugal. Het is bovendien moeilijk om waar te nemen hoe de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de verdediging van de orde en de preventie van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere in het gedrang zouden komen door de aanwezigheid in België van de verzoeker die met zijn vrouw en zijn kinderen woont.

Aangezien de situatie van Meneer A. B. binnen het toepassingsgebied van het recht van de Unie valt, moet bij de beoordeling van deze situatie rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven, zoals vastgesteld in artikel 7 van het Handvest gelezen in samenhang met artikel 24 §2 van het Handvest (HvJ, 13 september 2016, Rendon, C-165/14). In casu werden aan verzoeker geen vragen gesteld om te weten of hij een gezin in Europa heeft. De Belgische Staat beweert echter dat hij Meneer A. B. gedurende twee jaar buiten het grondgebied van de Unie wil houden. Een dergelijke beoordeling is in strijd met het proportionaliteitsbeginsel dat in bovengenoemde bepalingen is vervat en vormt een manifeste appreciatiefout. Eenvoudige telefoon- of internetcontacten zijn niet voldoende om 2 jaar lang een effectief privé- en gezinsleven te hebben.

Bijgevolg in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 11.2 van de richtlijn, worden in de bestreden beslissingen geen rekening gehouden met alle omstandigheden van het geval. Door geen rekening te houden met het gezinsleven van Meneer A. B. in Europa, heeft de verwerende partij ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden."

3.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, zijn deze onderdelen, gelet op de bespreking onder punt 2., onontvankelijk. Hetzelfde geldt voor de artikelen 5 en 7 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven). Deze artikelen hebben enkel betrekking op verwijderingsmaatregelen en/of het terugleiden naar de grens en niet op het inreisverbod. Verzoeker verwijst om dezelfde reden niet dienstig naar het arrest met nr. 234.164 van 17 maart 2016 van de Raad van State.

3.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de motivering van een bestuursbeslissing afdoende moet zijn.

Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Dit artikel verplicht de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De tweede bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven. De bestreden beslissing verduidelijkt dat de verzoeker beweert twee dagen in België te vertoeven, overigens zonder dit aan te tonen, maar er blijkt niet dat een poging werd verricht om het verblijf te regulariseren, dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de termijn voorzien in artikel 5 van de Vreemdelingenwet, en dat verzoeker geen bewijs levert dat hij in een hotel verblijft.

Dit is afdoende.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.4. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij stelt dat er een manifeste appreciatiefout werd begaan. Deze wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: (...)”

In dit geval bedraagt de duur van het inreisverbod twee jaar.

Verzoeker betwist vooreerst het motief dat stelt dat er een risico bestaat op onderduiken en verwijst naar het bepaalde in de artikelen 7 en 11.12 van de “Terugkeerrichtlijn”.

Verzoeker stelt juist dat in dit geval het inreisverbod is gesteund op het feit dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is voorzien.

Verzoeker verwijst correct naar het bepaalde in artikel 1, 11°, van de Vreemdelingenwet dat stelt:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

Artikel 1, §2, van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggestuuring valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; (...).”

Waar verzoeker stelt dat hij slechts twee dagen in België was, gaat hij eraan voorbij dat hij niet in een hotel verbleef, dit niet aantoonde en hierover geen enkele uitleg verschaftte.

Artikel 5 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De vreemdeling die niet logeert in een logementenhuis dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers, moet zich, binnen drie werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert, tenzij hij behoort tot een der categorieën van vreemdelingen die de Koning van deze verplichting heeft vrijgesteld.

De Koning bepaalt de wijze van inschrijving en het model van het attest dat bij de inschrijving wordt afgegeven en daarvan bewijs levert.”

Verzoeker gaat eraan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing, die op hetzelfde tijdstip ter kennis is gegeven aan verzoeker als de tweede bestreden beslissing, het risico op onderduiken werd ontleed aan het feit dat verzoeker niet kon aantonen slechts twee dagen in het land te verblijven. Het paspoort was niet voorzien van een visum. Nu dit motief samen met de tweede bestreden beslissing is ter kennis gegeven, dient de Raad te besluiten dat verzoeker, ook niet in het verzoekschrift, geen verder element verschaftte ter aantoning van het uur en de datum van zijn aankomst in België. De gemachtigde van de bevoegde minister kon op kennelijk redelijke wijze besluiten dat verzoeker niet meewerkte met de autoriteiten, dat niet is aangetoond dat verzoeker minder dan negentig dagen in het Rijk verbleef en dat er een risico op onderduiken bestond. Verzoeker gaat voorbij aan de motieven van de tweede bestreden beslissing die samen gelezen moeten worden met de eerste bestreden beslissing en die niet concreet worden weerlegd in het middel. Een loutere verklaring volstaat niet in dit geval.

Overigens toont verzoeker, door te verwijzen naar artikel 110^{quaterdecies} van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), geen verplichting aan om de erin voorziene preventieve maatregelen toe te passen en is verzoeker vrijwillig vertrokken.

Een manifeste beoordelingsfout is niet aangetoond. De bewering dat verzoeker zich niet kon uitdrukken is niet relevant omdat het hem vrijstond zich minstens schriftelijk in het Portugees uit te drukken, wat hij deed onder meer in zijn vraag tot vrijwillig vertrek.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. Verzoeker toont niet aan met welk dienstig gegeven geen rekening is gehouden. Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat rekening is gehouden met de elementen die verzoeker kenbaar maakte. Tot slot merkt de verwerende partij correct op in haar nota met opmerkingen dat verzoeker een formulier hoorrecht ontving dat door hem werd ingevuld. Zijn verklaringen werden in het Frans afgelegd zodat verzoeker niet nuttig kan voorhouden dat hij niet over een Portugese tolk beschikte.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, is deze bepaling een gedeeltelijke omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden inreisverbod wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het staat buiten twijfel dat het opleggen van een inreisverbod, wat te dezen inhoudt dat aan de verzoeker gedurende twee jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, wordt ontzegd, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus van toepassing. De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43). Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

Verzoeker brengt geen elementen aan die erop wijzen dat de bestreden beslissing niet zou genomen zijn indien specifieke omstandigheden (die niet concreet worden uiteengezet, anders dan gegeven tijdens de uitoefening van zijn hoorrecht) gekend waren geweest voor het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont de schendingen van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur in zijn eerste grief niet aan.

3.5. In een tweede grief voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dienstig is omdat deze bepaling enkel geldt voor verwijderingsbeslissingen. Bovendien concretiseert verzoeker niet met welke elementen geen rekening is gehouden. Verzoeker heeft in België geen gezins- en familieleden, wat hijzelf verklaarde. Gezondheidsproblemen zijn niet kenbaar gemaakt. Integendeel, verzoeker vroeg zo snel mogelijk om gerepatrieerd te worden naar Brazilië. Bovendien verhindert de bestreden beslissing het gezinsleven van verzoeker niet nu is voorzien dat indien hij beschikt over een verblijfsrecht in een Schengenland het inreisverbod niet geldt, terwijl anderzijds verzoeker niet aantoont dat hij of zijn gezinsleden, die tot het kerngezin behoren, over een verblijfsrecht in Portugal beschikken.

Artikel 22 van de Grondwet bevat inhoudelijk dezelfde bepaling als artikel 8 van het EVRM.

Waar het betoog van deze grief betrekking heeft op het terugkeren van verzoeker naar het herkomstland (zo ook de verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet en het arrest met nr. 234 164 van 17 maart 2016 van de Raad van State en verschillende verwijzingen naar arresten van de Raad), is het betoog niet dienstig, gelet op de voorgaande bespreking.

Verzoeker verwijst naar artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet, dat stelt:

“§ 1.

Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

De tweede bestreden beslissing slaat op het opleggen van een inreisverbod en niet op een intrekking of beëindiging van het verblijf van verzoeker. De schending aanvoeren van artikel 62, §1 is niet dienstig en bijgevolg onontvankelijk.

De Raad herhaalt dat, waar verzoeker voorhoudt dat geen rekening is gehouden met het gegeven dat verzoekers familie in Portugal woont (vrouw en kinderen) en “waar zij een verzoek tot regularisatie hebben ingediend - net zoals hij” en waar hij specificeert dat één van zijn dochters is gehuwd met een Portugees, alsmede twee van zijn zussen, verzoeker het belang van deze grief niet aantoont. De tweede bestreden beslissing voorziet uitdrukkelijk dat het inreisverbod weliswaar geldt voor het Schengengebied “tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar te begeven”. Bijgevolg, indien verzoeker zijn verblijfsrecht bekomt in Portugal, staat het inreisverbod er niet aan de weg zijn familie te begeleiden. Bovendien toont verzoeker evenmin redenen aan waarom zijn familieleden, die tot het kerngezin zouden behoren (vrouw en kinderen), hem niet kunnen vervoegen in Brazilië. Evenmin is verduidelijkt dat verzoekers familie in Portugal over een legaal verblijfsrecht beschikt. Hij stelt immers in het middel dat “ze”, dus niet alleen hij, een verzoek tot regularisatie in Portugal hebben ingediend. Verzoeker toont het belang bij deze grief niet aan.

Verzoeker kan verder niet ontkennen dat rekening is gehouden met diens opmerking dat zijn familie in Portugal verblijft. De Raad merkt op dat het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht inhoudt, maar enkel een onderzoeksplicht.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoekers gezin, maar dat hij verklaarde dat deze niet in België woonde. Thans bevestigt het middel dit gegeven. Waar verzoeker opmerkt dat moeilijk waar te nemen is hoe de belangen van de maatschappij (nationale veiligheid, openbare veiligheid, economisch welzijn van het land, enz.) in het gedrang zou komen door diens “aanwezigheid in België van de verzoeker die met zijn vrouw en kinderen woont”, ziet de Raad niet in hoe de tweede bestreden beslissing het samenwonen met zijn vrouw en kinderen schendt.

Verzoeker weerlegt niet de illegaliteit van diens verblijf in België en stelt zelf dat nog regularisaties tot verblijf in Portugal hangende zijn. De Raad ziet niet in hoe verzoeker met zijn gezin kan samenwonen terwijl hij werkte in België. Het belang van deze grieven is niet aangetoond. De schending van artikel 8 van het EVRM is niet voorhanden.

Omdat artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze, gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte moet worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM (zie ook: HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), is er geen schending van artikel 7 van het Handvest.

Artikel 24 van het Handvest, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt als volgt:

“De rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.” (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).*

Verzoeker toont met zijn betoog geenszins concreet aan waarom het belang van de kinderen geschonden wordt door de (tweede) bestreden beslissing en blijft vaag in zijn uitleg. Hij brengt geen concrete elementen aan, van aard aan te tonen dat deze de tweede bestreden beslissing zouden kunnen wijzigen.

Verder blijkt uit de bespreking van de eerste grief dat verzoeker de kans heeft gehad om zijn hoorrecht uit te oefenen.

Ten overvloede: als verzoeker in België verblijft en zijn familie in Portugal, zal hij ook als werkende persoon (wat verzoeker verklaarde volgens het administratief dossier) contacten hebben met zijn familie door middel van telefonie of internet. Verzoeker heeft ook gevraagd om naar Brazilië te worden gerepatriëerd.

Verzoeker toont niet aan met welk dienstig gegeven geen rekening is gehouden.

Verder blijkt dat verzoeker evenmin stukken bij het verzoekschrift toevoegde, buiten de bestreden beslissingen en het verzoek om rechtsbijstand.

Verzoeker maakt de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur in de tweede grief niet aannemelijk.

3.6. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft verder geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN